

Султана.

Разбрахъ, разбрахъ! Готовъ е и фермана.
А утре ти съ Аллаховата воля
потегляй за обичанъ роденъ край...
И черкова гради каквато знашъ.

Майстора.

Народа ми отъ сърдце ще се моли
за твоето всеблаго дългоденство...

Султана. Разбрахме се. Да идеме сега
да повеселимъ нашитѣ сърдца.

Мусюлманинъ по това се познава:
съ веселие добрия день започва
и съ по-голѣмо, на трудъ туря край,
та и душа да помни и радѣй.

Майстора.

По това вий и ний сме много близки.

Султана. Да но таквизъ да станеме въвв всичко

(Султана тръгналъ, взема майстора подъ ржка и минаватъ
въ залата)

(Чува се химна Султанъ Селимъ и цимбалитѣ дрънватъ
тържествено.)

IV

(Влиза Исуфъ, гледайки къмъ жамията. Отъзалата влизатъ
Али и Мустафа.)

Исуфъ. Какво? Не сте ли нуждни тамъ?

Али. Видѣхме те, та дойдохме при тебъ.

Исуфъ. Отъ тука най-добре жамията се вижда—
та рекохъ да погледна до кагъ се навечерятъ.

Мустафа. (Клеква въ подножието на троня)

Ей тъй за мигъ да привия крака,
че щомъ за насъ извикатъ — то се знай
пакъ тичане...

Али. (Засмѣнъ) Пъкъ мене ми е драго...

Защо? Нали избралъ ни е султана!

Исуфъ. Да служимъ тукъ е щастие и честь.

Все чуваме по нѣщо, що на вънъ...

Мустафа. А чухте ли, Ефесъ какво разказва?

Исуфъ. Пакъ нѣкоя!...